



Digtsamling Birgitte Fich

Stjernetegn

Jomfru og Fisk
i opposition til hinanden
Neptun og Merkur
vand og jord.

Pendulet svinger.
Tiltrækning – frastødning.

Den flod vi så i går –
er ikke den samme i dag.



Ensomhed

Hvad er det, der sker
når skyen går for solen?
Når lyset svinder væk –
når det føles som om det
der var pludselig er borte.

Hvorfor sker det igen?
Der er andre venner,
men det er dig, jeg søger –
din nærhed.
Ensomheden flagrer som en
stækket fugl.

Jeg går en tur alene -
sparker til de gyldne blade.
Tolerance, forståelse –
dyb respekt for et andet
menneskes værd.

Er det mon det,
Jeg skal lære?
Og hvorfor er det så svært?



Sjælemøde

Din sjæl har jeg kendt
i uendelig tid.
I mange, nære relationer
har vi brugt hinanden.

Højt over vores hoveder
flyver to svaner.
I mørket spejler
lysene sig i søen.
Træerne står
som raderinger mod den
mørke vinterhimmel.

Jeg tror, jeg ved, hvad det
er vi skal løse –
vil det mon ske?



Forhold

Jeg vil så gerne
finde den stærke,
fri og uafhængige del
af mig selv –
få kontakt med
den for alvor –
så det virkelig kan mærkes.

Du er der hele tiden
til at minde mig om det.
Det er vanskeligt,
og jeg får lyst
til at løbe væk.

Vores forhold
bevæger sig så langsomt.
Jeg er så bange for,
at tiden skal slippe op.



Kærlighed

Lange hospitalsgange
fulde af minder.
Tiden går baglæns.
Ansigter der smiler
mig i møde.

Vi står overfor hinanden.

Vi er ikke længere
de samme,
alligevel er intet ændret.

Energien der flyder imellem
os er ren og stærk.

Den holder hele Universet
sammen



Forbi

Vi sidder ved bordet
i tavshed.

Vi har intet at sige –
Ingen ressourcer at
trække på –
grå zoner –
tomhed.

En følelse af håbløshed og
afmagt ligger som en
tung dyne imellem os.

Intet bevæger sig –
Intet vibrerer.

Det er helt forbi.



Mødet

Dine læber er bløde
Og fyldt med
ungdommens sødme.
At kysse dem er som
at åbne en blomst.

Vores hænder
finder sammen
varme og givende.

Vi holder om hinanden
og ser det sidste skær
fra solnedgangen
bag de nøgne træer.
Det føles som forår
midt i november.

Hjertet banker.

Et hvidt lys bølger
omkring os og lukker
os inde i vores
egen verden.

En sommerfugl
flyver op mod den
violette flamme.



Ensomhed

Vi går langs kajen
på en ensom nattevandring
og mærker den
første nattefrost.

På den anden side af havet
blinker lysene klare
som stjerner.
Du omfavner mig –
og siger det er kærlighed.

Mit hjerte bliver tungt.

Månen sænker sine stråler,
de flyder som platin.
Min virkelighed er en anden

Hvordan får jeg det sagt?



At svæve

Som en katalysator
udstråler du
lys og kærlighed.

Du løfter mig op i
en vidunderlig let energi,
hvor vi svæver og svæver.

Vi rækker hænderne ud
efter stjernerne
og mærker ingen grænser.
Tiden toner bort
som en illusion.

Alle spektrets farver
stråler os i møde
fra et prisme, der roterer
i en sølvstreng.

Bløde strøg på
hvide lærreder.
Transformationer.
Vi står midt i evigheden.



Følelser

Følelser er for mig
som at navigere
uden kendte mål.

Uden en
beskyttende kappe
åbner mit solar plexus
sig som en blomst,
hvor bierne sværmer.

Følelserne styrer –
jeg styrer?

DNA-molekyler
som antenner
kodet med bølger.

Celler med intelligens.

Bevidsthed –
projiceret tanke.



Morgen

Jeg vågner tidligt
om morgenen
og rækker hånden ud,
men du er der ikke.

Jeg kan endnu mærke
dit favntag –
jeg føler mig så hel.

Med månen som
tilskuer -
smeltede vi sammen
og blev et.



Healing

Vi ligger under
en regnbue og elsker.

Vi gir' slip og gir' slip.

Vi balancerer på
grænsen til en afgrund.

Vi kaster os ud -
uden sikkerhedsnet.

Vi overskrider alle grænser,
og når vores
inderste følelser.

En stærk, ren hjerteenergi
smelter os sammen,
løfter os fremad og opad

Vi finder vores
dybeste seksualitet og
forundres over,
hvad vi kan udtrykke.

Vi ønsker kun at gi'
og mærker en
vidunderlig åbning.

Vi hviler i hinandens aura
og tænker på med hvis
hjælp dette kunne ske.



Nære relationer

Min egen ven det er os,
det hele handler om.

Vi går så meget igennem.
Vi nærmer os - vi fjerner os

Det er os,
det hele drejer sig om.

Vi bevæger os
hver sin vej.
Det er så svært undervejs.

Til sidst står vi og behøver
kun at række hånden ud.
Vi er sammen.



Følelser

Dine følelser ligger i et
skrin med fine ornamenten.
Jeg holder hånden på det
og mærker den skat, det
rummer.

Højt oppe på himlen
svæver en ensom fugl.

I mørket holder vi
om hinanden.
Du åbner dig lidt,
og lukker mig indenfor.
I nogle få sekunder kan jeg
mærke dine følelser.
Måske det smukkeste
vi har delt.
Vi fortsætter hånd i hånd.

Vi prøver at elske med
hinanden, men er det mon
det, der sker?
Jeg ser ikke en rosa
regnbue rejse sig
over den
purpurfarvede skov.

Vi har kendt hinanden
i æoner af tid.
Vi mødes igen og igen,
mens kloden dør
uden kærlighed.

Jorden drejer 180 grader -
vi går hen over engen
og mærker en sval brise
i solnedgangen.



Sand væren

Hvornår kan vi mødes
og bare være?
Være sammen uden frygt -
sidde sammen uden angst.
Holde hinanden i hånden
uden hensigter.

Hvornår kan vi mødes
uden forbehold -
mærke hinandens
udstråling - finde ro
og balance?

Hvornår kan vi mødes
og fortælle, hvem vi er -
føle tryghed
og samhørighed?

Hvornår kan vi mødes
uden spil og masker -
som slører vores samvær?

Hvornår kan vi mødes
være stille sammen -
lytte til naturen,
som fortæller os et eventyr.



Møde med fortiden

Vi mødtes engang
og mærkede,
hvordan noget
meget smukt og stærkt
voksende imellem os.

Vi vidste begge,
at det ikke
kunne blive til mere, og
vore veje skiltes igen.

Efter flere år
taler vi atter sammen -
din stemme ryster lidt.

I de små pauser der opstår
i vores samtale,
kan vi begge mærke,
at alt er som i går.



Birgitte Fich
www.birgittefich.dk